

ÎN DRUM SPRE CASĂ

Importanța noii mele revelații nu m-a izbit decât când am împlinit 19 ani, la patru ani după prima mea întâlnire cu Lydia Clar. La acea vreme eram deja convins că toți oamenii au ghizi spirituali și că există viață după moarte. Deși foarte mulți clienți de la târgurile de evenimente psihice îmi validaseră deja această revelație, adevărata ei semnificație nu mi-a fost dezvăluită decât după moartea mamei mele.

Aceasta s-a plâns o vreme de dureri la umeri, după care, în luna aprilie 1989, a fost diagnosticată cu cancer la plămâni. Medicii au operat-o, apoi i-au făcut chimioterapie și tratament cu radiații, dar a devenit foarte rapid limpede că șansele ei de a supraviețui erau foarte mici. Mama fusese o fumătoare înrăită, iar cancerul ei era foarte avansat. De la bun început, medicul ne-a spus că nu mai avea de trăit decât șase luni. Celor mai apropiați de ea, ne-a spus să pretindem că totul este în regulă, iar mamei i-a spus că mai avea o șansă. Respectând instrucțiunile medicului, i-am spus mamei că totul va fi bine: „O să învingi boala.” Mama și-a dat însă seama care era adevărul, întrucât îmi scăpase fără să vreau în acea zi, chiar înainte de a afla diagnosticul de la medic.

– Cine este Abe? îmi scăpase pe când veneam cu mașina. Intrasem în contact cu un spirit al cărui nume era Abe. Vara mea, Micuța Ro, se afla cu noi pe scaunul din spate și mi-a răspuns:

– Abe a fost porecla tatălui meu. Așa îl strigau colegii lui de muncă.

De fapt, tatăl ei era unchiul meu, Carmine. Acesta mi-a transmis să îi spun mamei să nu creadă ce avea să îi spună în acea zi medicul.

– Mamă, i-am spus atunci. Tocmai am intrat în contact cu o forță foarte mare. Medicii o să îți spună astăzi ceva, iar acest Abe îți transmite să nu le dai crezare. Ce o să-ți spună ei o să fie o minciună.

Mai târziu, reflectând la veștile proaste primite, mama a tras concluzia că nu diagnosticul de cancer era o minciună, ci asigurarea medicului că avea să învingă boala. Drept urmare, mi-a spus că știa că se afla în faza terminală a bolii și că era foarte tristă pentru că nu avea să prindă aniversarea vârstei mele de 21 de ani. Câteva săptămâni mai târziu mi-a dăruit un inel de aur și o brățară cu diamante, drept cadou pentru o aniversare care nu avea să vină decât peste aproape un an.

Peste alte câteva luni, după ce condiția ei s-a deteriorat rapid, am purtat împreună cu ea o conversație și am stabilit să intrăm în contact după ajungerea ei în lumea de dincolo.

– Când voi ajunge acolo, mi-a spus ea, nu voi dispărea din viața ta. Vom vorbi tot timpul.

– Mamă, nu cred că o să fie așa ușor, i-am spus eu. Nu este deloc simplu să străpungi vălul și să ajungi la mine, întrucât eu nu voi mai fi la fel de obiectiv ca acum. Cel mai probabil, mă voi întreba tot timpul dacă nu cumva îmi este atât de dor de tine încât doar îmi imaginez aceste lucruri.

– Nu-mi vine să cred că nici măcar nu îți propui să stai de vorbă cu mine.

– Nu este vorba de asta. Mi-ar fi însă mai ușor să cred în comunicarea cu tine dacă aceasta se va produce prin intermediul unui alt medium.

Deși eram convins de ceea ce îi spuneam atunci, îmi doream totuși cu disperare să stabilească un contact cu mine și să îmi dea un semn la scurt timp după trecerea ei în lumea de dincolo, doar pentru a ști că a ajuns acolo și că este bine.

Mama a murit pe data de 5 octombrie, la ora 4:00 dimineața. Eram cu toții în jurul patului ei – eu, mama și surorile ei, verii mei – iar tristețea pe care o simțeam cu toții era foarte intensă. De îndată ce a decedat, am ieșit din dormitorul mamei și m-am dus la mine în cameră. M-am așezat pe pat și am privit pe fereastră. Cerul nopții era perfect senin. Am început să vorbesc cu mama, încercând să îi ușurez tranziția către lumea de dincolo. „Chiar acum, i-am spus, tata și probabil unchiul Carmine te vor întâmpina în lumea de dincolo. Du-te direct către lumină. Nu-ți face griji cu privire la emoțiile pe care le simt cei din dormitorul tău. Nu te teme. O să fii bine.” Am rugat-o apoi să îmi dea un semn că totul este bine. „Trebuie să fie ceva foarte specific, i-am spus, astfel încât să nu cred că îmi imaginez pur și simplu.” În cele din urmă, m-am decis pentru o pasăre albă. „Dar vreau să fie un semn foarte personal, adresat numai mie, am insistat. De pildă, să se așeze pe mașina *mea* sau pe pervazul ferestrei *mele*.”

În timp ce îi spuneam aceste lucruri, o parte din mintea mea se întreba dacă mama va fi într-adevăr bine și dacă eu însumi voi reuși să mă împac cu moartea ei. Trebuia să aflu cu orice preț dacă această poveste cu lumea de dincolo era reală. De aceea, am mizat totul pe pasărea albă. I-am spus mamei că dacă îmi va trimite această pasăre, am să cred. Altminteri nu.

Mai târziu în acea zi, Shelley Peck m-a sunat să îmi transmită condoleanțe, dar și alte informații. Mi-a spus că avea „o sumedenie de mesaje pentru mine.” M-am gândit să se referea la mesaje primite de la cunoștințele noastre comune, de la târgurile de evenimente psihice. Nu, mi-a spus ea. Erau mesaje de la mama.

– Bine, i-am spus, așezându-mă mai bine pe pat.

Mi-am ridicat genunchii și mi-am sprijinit capul pe tăblia patului.

– Dă-i drumul.

Imediat însă mi-a trecut un nou gând prin minte.

– Stai așa, Shelley. Nu cred că sunt pregătit să ascult aceste mesaje.

– Nici vorbă! Trebuie să le ascuți, a insistat ea. Mama ta îmi arată un simbol, o statuie din lemn a lui Iisus Christos. Îmi spune că a fost sculptată de mână în Italia.

– Nu știu despre ce este vorba, i-am spus, repetând fraza pe care o auzeam atât de des de la clienții mei.

– Este o statuie a lui Iisus Christos și a Fecioarei Maria. Și mai apare ceva în imagine.

– Tot nu știu despre ce vorbești.

– Mama ta spune că este un element religios. Ceva din camera ei, care se află acum în camera ta.

M-am uitat prin cameră.

– Nu văd nimic.

– Continuă să cauți.

– *Chiar caut, Shelley*, i-am spus, frustrat și ușor iritat că nu înțeleg ce vrea de la mine. Nu există nimic aici care să corespundă descrierii tale.

– Ba da, există, a insistat ea.

– Nu există, i-am tăiat-o eu, gata să mă cert cu ea. Te înșeli. M-am uitat peste tot și nu există nimic.

– Mama ta îmi spune foarte clar că există. Caută mai bine.

– Nu există niciun element religios care să fi fost înainte în camera mamei... O, Doamne, este chiar aici!

– Ți-am spus eu! Despre ce este vorba?

Era o imagine a Fecioarei Maria și a Inimii Binecuvântate, iar motivul pentru care nu o văzusem mai devreme era că se afla chiar sub capul meu, pe tăblia patului. De fapt, imaginea era prinsă de rama unei oglinzi care fusese în camera mamei și pe care o luasem cu câteva săptămâni înainte, întrucât nu doream ca mama să vadă cât de rapid i se deteriora starea de sănătate.

Dar veștile de la Shelley nu se opreau aici.

– Mama ta îmi spune că i-ai adus ceva din excursia în Venezuela. Hm, ciudat! Văd o statuie a Mamei Binecuvântate, dar nu are mărimea normală pentru un suvenir.

– Da, i-am spus eu. Am fost în excursie în Venezuela și i-am adus o statuie făcută manual a Mamei Binecuvântate.

Tot nu înțelegeam la ce se referea statuia sculptată manual din Italia. În plus, eram obsedat de pasărea albă pe care îi cerusem mamei să mi-o trimită ca semn. De ce îi dădea mama lui Shelley tot felul de informații, dar nu îmi trimitea semnul pe care îl doream?